

Jek

3.

ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA V PLZNI
Fakulta právnická
Katedra správního práva

Posudek oponenta diplomové práce
(ve smyslu čl. IV odst. 4 vyhlášky děkana FPR č. 30D/2012)

Název práce: Přestupkové řízení
Diplomant/ka: Marcela Kalašová
Autor posudku: JUDr. PhDr. Jan Malast

---

1. Podstata a cíle posudku

Tento posudek má za cíl oponenturu diplomové práce „Přestupkové řízení“ předložené diplomantkou Marcelou Kalašovou.

Jde o třetí verzi této DP, která byla již dvakrát předmětem neúspěšné obhajoby (dle univerzitního studijního systému ve dnech 18. 5. 2012 a 25. 9. 2012). Oponentem předchozích verzí práce byl doc. JUDr. Martin Kopecký, CSc., nicméně s ohledem na skutečnost, že třetí odevzdání práce k obhajobě je již posledním možným odevzdáním DP a tedy v zájmu posílení objektivitu jejího zhodnocení, bylo rozhodnuto o změně oponenta práce.

Z tohoto faktu (tj. poslední možnosti odevzdání práce) také vyplývají určité zvláštnosti tohoto posudku.

V první řadě je nutno zdůraznit, že oponentský posudek hodnotící diplomovou práci předloženou již potřetí musí z logiky věci být co možná nejpodrobnější a nejúplnější. Jeho obsáhlejší pojetí a výraznější rozsah je tedy veden především snahou o co nejkomplexnější posouzení předložené práce a její zevrubné zhodnocení. To je jednak v zájmu Západočeské univerzity v Plzni jako instituce, která v dané věci rozhoduje, ale nepochybně i v zájmu diplomantky samotné.

V druhé řadě pak zvláštností tohoto posudku bude zaměření nejen na práci samotnou, ale nezbytné je zaměřit se i na posun, který diplomantka učinila ve srovnání s předchozími verzemi své práce, resp. na to, do jaké míry se vypořádala s výtkami obsaženými v dosavadních hodnotících posudcích, případně s tím, co vyplynulo z ústních obhajob předchozích verzí diplomové práce.

2. Vypořádání se s připomínkami v předchozích posudcích (posudku vedoucího práce doc. JUDr. Pavla Matese, CSc. i oponenta práce doc. JUDr. Martina Kopeckého, CSc.):

S původním posudkem vedoucího práce doc. Matese se diplomantka ve většině bodů určitým způsobem vypořádala. Ne vždy to ale bylo vypořádání úplně vhodné či šťastné. Některá upozornění vedoucího do práce například z posudku prostě opsala (např. str. 11 – doplnění slov „deliktní subjekt“), aniž by bylo zřejmé, že si je vůbec vědoma, co bylo hlavní podstatou výtky vedoucího práce.

Diplomantka reagovala hlavně na dílčí výtky vedoucího, ty obecné, vztahující se k práci jako celku a navíc velmi podstatné (popisnost práce, stručnost úvah de lege ferenda, absence časopiseckých článků (o tomto podrobněji dále) atd.) však zůstaly nereflktovány a je tedy nutné je formulovat i vůči třetí verzi předmětné DP. Totéž pak platí i o některých dílčích výtkách původního vedoucího práce, které zůstaly nepovšimnuty (zásada teritoriality, absence zmínky o objektivní lhůtě způsobující zánik trestnosti přestupku atd.).

Přestože posudek původního oponenta práce doc. Kopeckého byl vůči práci výrazně kritičtější, diplomantka jej v poslední verzi své DP z ne zcela pochopitelných reflektuje jen velmi málo. Z cca tuctu dílčích (ale mnohdy zcela zásadních) výtek původního oponenta autorka v práci reaguje pouze na naprostou menšinu z nich a to mnohdy navíc pouze tím, že problematiku pasáže nijak neopravuje ani nezpřesňuje, ale prostě z textu smaže. K některým konkrétním výtkám původního oponenta je pak možno uvést následující:

Str. 4 – autorka stále neprovedla rozbor o využitelnosti ústavní úpravy týkající se procesních (a případně i hmotněprávních) otázek souvisejících s trestnými činy a přestupky.

Str. 15 – autorka neopravila opakovaně vytýkané chybné pojetí zásady legality (resp. částečně tak učinila na str. 33, ze systematiky textu a nepropojenosti obou pasáží ale nelze dovodit, že by si toho byla vůbec vědoma).

Str. 20 – autorka sice do práce dle výtky oponenta doplnila slovo „skutkové“, stále však neodpověděla na oponentovu otázku, kde je v přestupkovém právu obsažen právní základ zásady *in dubio pro reo*, resp. z čeho se tato vyvozuje.

Str. 25 – autorka neopravila vytýkanou dichotomii pojmů „dohadovací“, resp. „dohodovací“ řízení u ústředních správních úřadů.

Str. 27 – diplomantka stále neuvádí, z čeho by vyplývalo oprávnění starosty v malých obcích projednávat přestupky.

Str. 33 – oponent diplomantce vytkl používání pojmu „přípravné řízení“. Ta jej tedy sice na str. 33 smazala, na dalších místech práce (str. 35, 39 nebo 44 DP) jej však z neznámých důvodů stále používá. Tato skutečnost naznačuje, že diplomantka k práci zřejmě nepřistupuje jako k příliš organicky pojatému a vnitřně propojenému celku.

Str. 48 – diplomantka sice upravuje problematiku názvy kapitol, v textu samotném se však tato změna prakticky nijak neprojevuje. Postoupení věci zůstává opomenuto stejně jako v předchozí verzi práci, a to i přes výslovnou výtku původního oponenta.

Původní oponent práci následně vytýkal zbytečně často opsané zákonné pasáže bez jakéhokoliv vlastního výkladu (v zásadě shodně s původním vedoucím práce). I to zůstalo prakticky nezměněno.

Vzhledem k tomu, že mezi druhou neúspěšnou obhajobou práce a jejím třetím odevzdáním uplynulo bezmála 6 měsíců, že diplomantka měla oba posudky s výtkami k dispozici, že věděla z ústní obhajoby, co je jí vytýkáno, že jí byl přidělen nový vedoucí práce, zůstává záhadou, proč diplomantka mezi druhou a třetí verzí práce učinila tak minimální pokrok a třetí práci „nedotáhla“ do podoby, která by více odpovídala představám původních hodnotitelů. Jistě mohla důvodně předpokládat, že když byly některé chyby práci vytýkány jednou, vytknuty budou – nedojde-li k jejich nápravě – i podruhé či potřetí.

Z důvodů výše uvedených je nutno zmíněné (mnohdy navíc dost podstatné) výtky formulované v předešlých hodnotících posudcích zopakovat i ve vztahu k třetí verzi předložené diplomové práce.

V dalších částech posudku bude následně hodnocena práce jako taková.

3. Obsahové zpracování práce (včetně systematického uspořádání, proporcionality a práce s právní úpravou, odbornou literaturou a judikaturou):

Práce je zpracována na téma „Přestupkové řízení“, což je téma – jak již v jednom ze svých posudků upozorňuje doc. Mates – velmi hojné a jeho volba by tedy měla být dostatečně legitimizována například tím, že se diplomantka zaměří na problematiku otázek, jimž není věnována patřičná pozornost, nebo třeba že téma pojme odlišně od dosavadního pojetí, obohatí jej vlastními dosud nepublikovanými poznatky atp.

Nic takového se bohužel nestalo. Velmi obecně pojaté téma diplomantku dovedlo také k velmi obecně, široce a v důsledku toho i „mělce“ (ve smyslu nikoliv do patřičné hloubky)

zpracovaného textu. Autorka se tedy na cca 65 stranách věnuje tématu, o kterém již bylo nesčetněkrát publikováno mnoho mnohastrankových odborných publikací a může tak představovat v nejlepším případě (!) obecný kompilát zdrojových materiálů. Už toto samotné by zřejmě stačilo k odmítnutí práce jako takové, neboť tato může jen těžko naplnit požadavek, že diplomová práce má být „...odborným textem, který má charakter rozsáhlejší teoretické studie, která přináší nový pohled na zadaný problém nebo je fundovanou analýzou zkoumaného problému a variant jeho řešení.“ (čl. VI odst. 4 vyhlášky děkana FPR č. 30D/2012).

Problém velmi obecného pojetí velmi obecného tématu je zde navíc zdůrazněn i tím, že v úvodu práce si diplomantka nestanoví žádný relevantní cíl, se kterým k tématu přistupuje, který sleduje a kterého se snaží dosáhnout. Až v závěru práce uvádí, že jejím cílem bylo to, aby „...co nejvíce přiblížila problematiku přestupkového řízení a vymezila stěžejní pojmy a definice současné právní úpravy.“ (str. 67 DP). Takto formulovaný cíl je nicméně nutno považovat za více než problematický, neboť účelem diplomové práce by primárně mělo být odborně a do patřičné hloubky rozpracovat dílčí právní problém tak, aby diplomant prokázal schopnost odborně působit v oboru právo, naproti tomu ale takovým cílem nemůže být snaha o simplifikaci odborné právní otázky. Diplomová práce není určena laické veřejnosti a ani ji tak nelze koncipovat. Diplomová práce není a nesmí být snadno přístupnou právníčkou „příručkou“, ale textem, jehož úroveň reflektuje pět let vysokoškolského právnického studia. Diplomantka by si měla uvědomit, že čtenáři její DP budou především akademičtí pracovníci působící v oboru její práce, cílem DP tedy nemůže být pouhé shrnutí či popis materie, kterou se aktivně zabývají a kterou by samozřejmě měla na patřičné úrovni (byť třeba ne zcela srovnatelné s nimi) ovládat i diplomantka samotná.

V důsledku takto nešťastně formulovaného cíle není překvapující ani faktická absence jakýchkoliv relevantních závěrů. Autorka pouze uvádí, že „...dospěla k závěru, že správně právní odpovědnost za přestupky lze skutečně považovat za nejrozsáhlejší skupinu správních deliktů a orientace v zákonech obsahujících ostatní přestupky je dosti složitá“ (str. 67, citováno včetně gramatických chyb), což je závěr, který nejen že nevyplývá z ničeho, co by bylo uvedeno v práci samotné, ale je navíc pro svou zjevně banální a fakticky neověřitelnou povahu pro použití do vysokoškolské kvalifikační práce jednoznačně nevhodný. Podobně ve svých úvahách diplomantka uvádí, že doufá, že „...v nejbližší době dojde k nové úpravě přestupkového práva“ (str. 66), aniž by tuto nezbytnost opřela o jakékoliv důvodné zjištění uvedené v práci samotné (k povaze textu práce jako takové viz dále v tomto posudku).

Systematika práce vychází ze struktury zákona o přestupcích (s výjimkou jeho druhé části) a částečně také z logiky správního řádu. Je možno konstatovat, že struktura je v zásadě logická, přestože nelze nevidět, že vzhledem k nepřiměřené šíři (a malé hloubce) tématu je na některých místech nadbytečně složitá a nepřehledná (text někdy zachází až do páté (!) úrovně členění, navíc tak činí zejména v oblastech, které nejsou pro téma práce zcela zásadní).

Značným (dalším) problémem je skutečnost, že nikde v práci není uvedeno, k jakému právnímu stavu je zpracována. Nikde není uvedeno žádné datum a to ani tam, kde by správně uvedeno být mělo (například u čestného prohlášení). Jediný časový údaj je rok „2013“ uvedený na titulní a patitulní straně práce. Důvod, proč je tento fakt zásadní, je zjevný – jde o údaj rozhodný pro posouzení toho, do jaké míry práce odpovídá platné právní úpravě, což je u prací zpracovávaných v oboru Právo a i pro profesi právníka zcela klíčové a zásadní.

Vzhledem k absenci tohoto údaje je třeba vyjít jak z uvedeného vročení práce (2013), tak z data jejího odevzdání. Ve vztahu k tomu je bohužel třeba konstatovat, že práce je v mnoha ohledech zpracována v rozporu s platnou právní úpravou. Autorka například zcela opomíjí novelu přestupkového zákona provedenou zákonem č. 494/2012 Sb., který do přestupkového práva po 22 letech zavedl zcela novou sankci „zákaz pobytu“. Přestože tento zákon byl přijat již v červnu 2012 a v účinnost vstoupil dne 1. července 2012, tedy téměř tři

čtvrtě roku před odevzdáním práce, diplomantka tento fakt v textu absolutně pomíjí, což zakládá důvodnou pochybnost, že kromě publikací, které ve své práci uvádí, s platnou právní úpravou jako takovou prakticky aktivně nepracovala. Tento nedostatek je u právnické diplomové práce nutno označit za zcela zásadní. Tuto výtku nelze zmírnit ani argumentem, že v době odevzdání první verze práce tato novela ještě neexistovala. Diplomantka by si vždy měla být vědoma toho, že uplynul-li od prvního zpracování textu určitý čas, mohlo v právní úpravě dojít ke změnám, které je třeba do textu vždy řádně promítnout, neboť každé odevzdání DP je odevzdáním textu, který by měl odpovídat aktuálnímu právnímu stavu. Fakt, že jde o další verzi práce již odevzdané, na tomto nemůže nic změnit, ba právě naopak (diplomantka by v takovém případě měla postupovat s o to větší opatrností a důkladností).

Navíc, problémů s platností právní úpravy je v práci více. Tutéž výtku je třeba možno formulovat také ve vztahu k diplomantčině domněnce o platnosti zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (str. 58, 69 DP). Tento zákon byl totiž zrušen již k 1. lednu 2011, tedy dávno předtím, než byla odevzdána vůbec první verze diplomové práce a opět přisvědčuje domněnce, že kromě již starších publikací autorka nepracovala s právními předpisy (jinak by si jejich změny nepochybně musela všimnout).

Z obsahového hlediska je pak možno konstatovat to, co již bylo uvedeno v předchozích posudcích. Text práce je popisný, často doslovně převzatý z platné právní úpravy (příčemž na některých místech je převzetí z elektronické verze zákona jasně patrné odlišnou velikostí použitého písma, viz např. str. 63), přičemž v textu prakticky úplně chybí jakákoliv autorčina vlastní hodnocení, analýzy, komentáře či právní názory a relevantní závěry. Předmětnou materii čtenáři předkládá pouhými konstatováními a deskripcí platné právní úpravy, a pokud se už v textu (vcelku výjimečně) objeví nějaký hodnotící soud, je zpravidla pouze převzatý z komentářové literatury.

V textu samotném pak nalezneme celou řadu „slabých míst“, ať již jde o pasáže vágní, nepřesné, obsahově chybné či prostě nevyužívající potenciálu zpracovávané materie (nereflektující otázky, k nimž by bylo možné a vhodné se vyjádřit). Jen příkladmo:

- Str. 4 – přestupkový zákon má aktuálně 89 paragrafů a ne 98, jak tvrdí autorka (zjevně pouze na základě čísla posledního ustanovení, aniž by brala v potaz paragrafy přidané či zrušené). Zcela zbytečná chyba v prakticky zcela zbytečném a bezúčelném tvrzení.
- Str. 5 – diplomantka sice čtenáři předkládá zákonnou definici přestupku, neuvědomuje si ale, že tato se nenachází jen v § 2 přestupkového zákona, ale například i v § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 162/2003 Sb., o zoologických zahradách, v platném znění. Bez zajímavosti není ani to, že donedávna měl vlastní definici přestupku i celní zákon, slovo „přestupek“ pak používá i například zákon o vysokých školách (tzv. „disciplinární přestupky studentů“). Autorka se s těmito pojmovými souvislostmi nijak nevypořádává, přestože by to jistě bylo více než vhodné. Stejně tak ve vztahu k negativnímu vymezení přestupku podrobněji nerozebírá fakt, že v některých případech se připouští jednočinný souběh přestupku s jiným druhem správního deliktu.
- Str. 6 – k materiální stránce přestupku se NSS v posledních cca dvou letech vyjadřoval ještě v mnohem zajímavějších (a palčivějších) kauzách, diplomantka nemusela použít zrovna judikát 8 let starý. Podle čeho a jak použitá soudní rozhodnutí vybírala?
- Str. 9 – v textu se sice uvádí příklady okolností vylučujících protiprávnost z trestního zákoníku, práce ale zcela postrádá příklady těch okolností vylučujících protiprávnost přestupků upravených ve zvláštních předpisech správního (přestupkového) práva. Ty by jistě byly pro práci mnohem cennější, zajímavější a vhodnější.
- Str. 22 – v kap. 2.5.1.18 uvedené tvrzení, že účastník se může odvolat proti jakémukoliv rozhodnutí v první instanci, v přestupkovém řízení neplatí. Opět nepřesnost hraničící s věcnou nesprávností a navíc i zde poměrně zbytečná.

- Str. 24 a jinde – autorka opakovaně používá sousloví „procesně právní“ (a podobné) namísto správného „procesněprávní“.
- Str. 24 – autorčino tvrzení, že o negativních kompetenčních sporech rozhoduje podle správního řádu orgán nejbližše nadřízený, je chybné a neodpovídá platné právní úpravě správního řádu (viz zejm. § 133 odst. 4 SprŘ).
- Str. 30 – v textu se uvádí, že obviněným z přestupku může být pouze „občan“. Znamená to tedy, že jím nemůže být například apatrida, tedy osoba bez státní příslušnosti?
- Str. 32 – autorka (správně) uvádí, že navrhovatel je *de lege lata* účastníkem přestupkového řízení. Ani náznakem se však nezabývá důležitými otázkami, které tato právní konstrukce vyvolává a které s tím a s jeho procesním postavením souvisejí. Jen například – má navrhovatel veřejné subjektivní právo domáhat se potrestání obviněného? Apod.
- Str. 33 – práce fatálně selhává v definičním vymezení samotného pojmu přestupkového řízení, tedy titulního pojmu celé DP, když uvádí, že přestupkové řízení je „souhrn právních norem upravujících přestupkové řízení“, což ale nade vši pochybnost není pravda.
- Str. 37 – další příklad nevyužití možnosti k podrobnějšímu rozpracování velmi problematického institutu (ne-li dokonce jednoho z nejproblematictějších v přestupkovém řízení), tentokrát odložení věci v přestupkovém řízení. Diplomantka mohla porovnat úpravu toho kroku v přestupkovém zákoně a ve správním řádu a obě úpravy zhodnotit. Namísto toho práce pouze mechanicky přebírá text zákona bez jakéhokoliv dalšího komentáře.
- Str. 46 – záruka za splnění povinnosti („kauce“) není podmíněna pouze zvláštním zákonem, jak uvádí diplomantka, ale správní řád připouští její použití i bez této speciální úpravy (viz § 147 odst. 1 SprŘ). Další výrazná nepřesnost dosahující již věcné nesprávnosti tvrzení v textu DP.
- Str. 46 – autorka jen velmi nepřesně (resp. nepřiměřeně úzce) vymezuje možné podklady pro rozhodnutí v přestupkovém řízení. Takové vymezení neodpovídá ani právní úpravě, ale ani vcelku všeobecně respektovaným doktrinálním závěrům.
- Str. 58 – diplomantka jen obecně a tezovitě popisuje blokové řízení, přičemž naprosto ignoruje všechny problémové otázky, které s ním souvisejí (a nutno zdůraznit, že například ve vztahu k aktuální judikatuře NSS je jich více než dost).
- Str. 59 – totéž platí i pro příkazní řízení, které je jen o málo propracovanější a teoreticky uchopitelnější. Přesto se nabízí například zpracování rozboru vztahu úpravy příkazního řízení dle přestupkového zákona a ustanovení § 150 správního řádu? V práci k tomu ale není ani slovo.
- Str. 64 – autorka sice (v souladu s pokynem z hodnotících posudků) opravila řazení přezkumného řízení mezi dozorčí prostředky namísto mimořádných opravných prostředků, ve vztahu k obnově řízení provedené z moci úřední však již tuto úpravu neprovedla.

Jak je patrné z výše uvedeného, obsah práce i potřetí zůstává bez výraznějších změn k lepšímu pouze v rovině deskriptivního popisu základních informací týkajících se přestupkového řízení. Diplomová práce ani náznakem nevyužívá potenciálu, který zvolené téma nabízí a zůstává na úrovni (ne-li dokonce pod ní) tezovitého přebírání a konstatování elementárních informací o přestupkovém právu. Práce nesleduje žádný legitimní a relevantní cíl, není zaměřena na konkrétní právní problém či soubor problémů, které s přestupkovým právem souvisejí a s nimiž se potýká jak právní teorie, tak každodenní praxe. Jak již bylo uvedeno, autorka v úvahách *de lege ferenda* a ve svém závěru sice vyjadřuje nespokojenost s dosavadní právní úpravou, v práci samotné ji však nikde nepodrobuje detailnějšímu

zkoumání a ani ji kriticky nehodnotí. Není tak úplně jasné, na základě čeho k řečenému závěru vlastně došla.

Diplomantka vychází z vcelku omezeného množství podkladových materiálů. Z devíti knih zařazených v seznamu odborných publikací je možno pouze tři považovat za zdroje primárně akademické (zbytek je komentářová literatura určená zejména pro praxi), přičemž navíc jedna z těchto publikací je více než 15 let stará (Průcha, Skulová, 1998). To zůstává problémem nejen proto, že tato byla v práci použita (řádně citována) pouze jednou jedinkrát (str. 24 DP), ale zejména z toho důvodu, že recentní literární nabídka je více vcelku bohatá a nabízí studentům – diplomantům dostatek kvalitních publikací. V seznamu použitých pramenů navíc přinejmenším jedna citovaná publikace zcela chybí (Kadečka a kol: Správný řád, 2006 – citováno na str. 51).

Autorka sice odkazuje na soudní judikaturu, zdá se však, že tak činí do jisté míry nahodile, tj. bez zjevnějšího zdůvodnění výběru toho kterého rozhodnutí. K citované judikatuře navíc nezačíná žádný odborně relevantní postoj, názor či nevyjadřuje žádné vlastní zhodnocení. Judikaturu mezi sebou vzájemně nesrovnává, neuvádí, zda soudy svou rozhodovací praxi respektují či se od ní neodchylují. Kromě toho z práce není zcela zřejmé, zda se s judikaturou pracuje jako s primárním pramenem (tj. zda si autorka opravdu všechna citovaná rozhodnutí prostudovala), anebo zda tato rozhodnutí čerpá již „předzpracovaná“ z použité komentářové literatury. Vzhledem k tomu, že nejnovější použité soudní rozhodnutí je z listopadu 2009, tedy více jak 3,5 roku staré, je možno se důvodně domnívat, že aktuální soudní rozhodnutí při zpracování své práce nevyhledávala a nepracovala s nimi.

Výše již bylo uvedeno, že práci byla vytýkána absence časopiseckých článků, případně článků publikovaných ve sbornících z odborných konferencí. Autorka tento nedostatek zdánlivě napravuje zařazením pěti článků do seznamu použitých zdrojů. Problém však spočívá v tom, že pouze jeden jediný z nich (Vedral, 2006) je v práci také řádně citován a je tak možno jej považovat za řádně použitý. Kde a jak byly v práci použity zbývající články, nelze dohledat – pokud ve skutečnosti pro práci jako takovou použity nebyly, je třeba seznam použitých pramenů považovat za chybný, pokud naopak použity byly, ale bez řádných odkazů na ně, je nutno takový postup považovat za plagiátorství.

Podobný problém je pak možno identifikovat i v kategorii internetových zdrojů. Nejen že autorka uvádí pouhé portály namísto přesného určení adresy zdrojových textů, ale ne všechny tyto portály jsou v práci také uvedeny mezi citacemi. I to by diplomantka v rámci ústní části obhajoby měla řádně objasnit a vysvětlit.

4. Formální úroveň práce (včetně práce s citacemi a poznámkovým aparátem):

Z hlediska formálních náležitostí práce v zásadě splňuje předepsané požadavky, snad s výjimkou některých spíše méně podstatných nedostatků. V textu například není odlišeno, zda jde o převzaté znění zákona, doslovné citace převzaté z podkladových materiálů, parafráze cizích zdrojů či vlastní text autorky (nejsou používány uvozovky, odlišný způsob formátování textu, kurzíva jen nepravdělně). Takový způsob zpracování velmi znesnadňuje posouzení textu jako takového.

Nejednotný je způsob citace judikatury – zpravidla se objevuje ve formě poznámky pod čarou, na některých místech (např. str. 10, 47 DP) je ale uveden kurzívou i přímo v textu, někdy dokonce v textu i bez použití kurzívy (např. str. 41 DP).

Seznam použitých pramenů není seřazen abecedně podle příjmení autora, jak je všeobecně uznávaným zvykem, jednotné nejsou ani formy identifikace zdrojových materiálů (někde příjmení a první písmeno jména autora, jinde naopak, někde kapitálky, jinde nikoliv, někde se uvádí ISBN, jinde ne atd.).

Jak bylo řečeno, jde spíše o marginální chyby svědčící hlavně o nedůslednosti a nepečlivosti diplomantky. Nicméně takové „jednoduché“ chyby jsou o to více zcela zbytečné, zejména u práce, která je předkládána k posouzení v rámci posledního možného pokusu, tedy takové práce, u které by se dalo předpokládat maximální diplomantčino nasazení a snaha o co nejlepší dojem.

5. Celkové hodnocení práce (včetně naplnění zadání a cíle práce):

Podle vyhlášky děkana FPR č. 30D/2012 o bakalářských a diplomových pracích ve znění vyhlášky č. 34D/2012, zejména pak dle jejího čl. VI „Požadavky na zpracování práce“ platí, že (podtržení provedl autor posudku):

- *Práce musí být původním odborným textem vycházejícím ze studia tématicky relevantních zdrojů a jejich kritického zhodnocení. Požaduje se, aby práce vycházela ze studentova seznámení se s významnými prameny, které se k tématu práce vztahují, a to zejména příslušných právních předpisů, monografií, článků z odborných periodik, příspěvků ze sborníků a z odborných konferencí, stejně jako ze soudní judikatury (u níž nepostačuje pouhé studium jejich právních vět).* (čl. VI odst. 1)
- *Text práce by měl prokazovat studentovu schopnost pregnantní formulace vlastních myšlenek včetně jejich odůvodnění, jakož i schopnost odborného právníckého vyjadřování.* (čl. VI odst. 2)
- *Diplomová práce překračuje úroveň bakalářské práce rozsahem i hloubkou zpracování; tam, kde je to účelné, se doporučuje pracovat se zahraničními zdroji. Diplomová práce je odborným textem, který má charakter rozsáhlejší teoretické studie, která přináší nový pohled na zadaný problém nebo je fundovanou analýzou zkoumaného problému a variant jeho řešení.* (čl. VI odst. 4)

(Srovnatelné požadavky byly na DP kladeny i předchozími fakultními úpravami platnými v době odevzdání prvních dvou verzí diplomové práce.)

V případě předložené diplomové práce je nutno konstatovat, že jde o práci obsahově velmi povrchní, která pouze v nezákladnější rovině předkládá čtenáři elementární fakta týkající se dané problematiky. Diplomantka zde pouze deskriptivní formou uvádí skutečnosti buď všeobecně známé (zejm. právníkům či budoucím právníkům), anebo přinejmenším velmi snadno dohledatelné. Naproti tomu autorka text neobohacuje žádnou vlastní přidanou hodnotou – uváděné údaje nepodrobuje kritickému zhodnocení, neanalyzuje, neprokládá žádnými vlastními právními názory, neformuluje vlastní závěry. Pokud v textu dochází k některým závěrům (viz úvahy *de lege ferenda* a závěr práce), jde buď o hodnocení vpravdě banální a/nebo zcela nepodložené předchozím obsahem práce.

Je otázka, nakolik je vůbec možno hovořit o naplnění stanoveného cíle, neboť diplomantka si žádný relevantní cíl nestanovila (již bylo uvedeno, že „přiblížit danou problematiku“ není legitimním cílem vysokoškolské magisterské práce v oboru Právo). I kdybychom nicméně připustili, že jde o cíl v krajním případě přijatelný, musel by výsledný text eventuálně přijatelné práce být, byť třeba stručný a povrchní, ale obsahově bezchybný a jasný. Namísto toho se v předložené práci vyskytují výrazné chyby v interpretaci právních předpisů, ve vyjadřování, v přesnosti prezentovaných tvrzení. Práce je na mnoha místech vnitřně rozporná, některé otázky jsou nesystémově rozebírány na různých místech bez vzájemného propojení a dávání do souvislostí. Zásadním nedostatkem je pak práce s neplatnou právní úpravou (resp. ignorování klíčových novelizací).

Je evidentní, že předložená DP požadavky stanovené ve výše citovaných bodech děkanské vyhlášky nesplňuje buď vůbec, nebo jen velmi nedostatečně. Takový závěr je o to překvapivější (a samozřejmě zároveň i nepříjemnější), že jde o práci, která je odevzdána již potřetí a ke které se tedy opakovaně svými posudky vyjadřovali nejen hodnotitelé

předchozích verzí práce, ale i členové zkušebních komisí v rámci ústní části obhajoby. Dalo by se předpokládat, že diplomantka, pokud práci podvkrát neobhájí, že ji buď velmi výrazně přepracuje, anebo dokonce že si zvolí téma odlišné (v souladu s čl. III odst. 2 citované děkanské vyhlášky), neboť zpracování tohoto se jí – z jakéhokoliv důvodu – zjevně příliš nedaří. Zůstane už jen v rovině hypotetických úvah, proč se autorka pro žádné z těchto řešení nerozhodla. Ve vztahu k tomu je tak bohužel nutno pochybovat i o autorčině tvrzení, že si téma zvolila po „důkladném zvážení“ (str. 1).

6. Doporučení práce k obhajobě (zda se práce doporučuje či nedoporučuje k obhajobě):

Celkové hodnocení diplomové práce vychází nejen z jejího písemného vyhotovení, ale i z ústní části obhajoby. Vzhledem ke kvalitě předložené práce je však nutno konstatovat, že snad jen a pouze vysoce nadprůměrný, resp. naprosto perfektní výkon diplomantky u ústní části obhajoby by snad mohl být s to napravit nedostatky obsažené v práci samotné tak, aby celkové hodnocení mohlo být lepší než „Neprospěl“. Ani to však bohužel nelze tvrdit s jistotou.

7. Otázky a připomínky doporučené k rozpravě při obhajobě:

Diplomantka by se primárně měla vyjádřit k výtkám obsaženým v tomto posudku a případně reagovat na otázky vzešlé z diskuse před zkušební komisí.

V Plzni dne 11/5/2013

Podpis autora posudku